

1. KAPITOLA

Zlatá návštěvnice

Lilka Hartlová vkročila na rozlehlou zahrádku a nadechla se vůně orosené trávy. V dálce, ukrytá za lesíkem, se rýsovala stodola, kde její rodiče zřídili záchrannou stanici pro zvířátka s příhodným názvem Pomocná tlapka. Lilka si přehodila přes

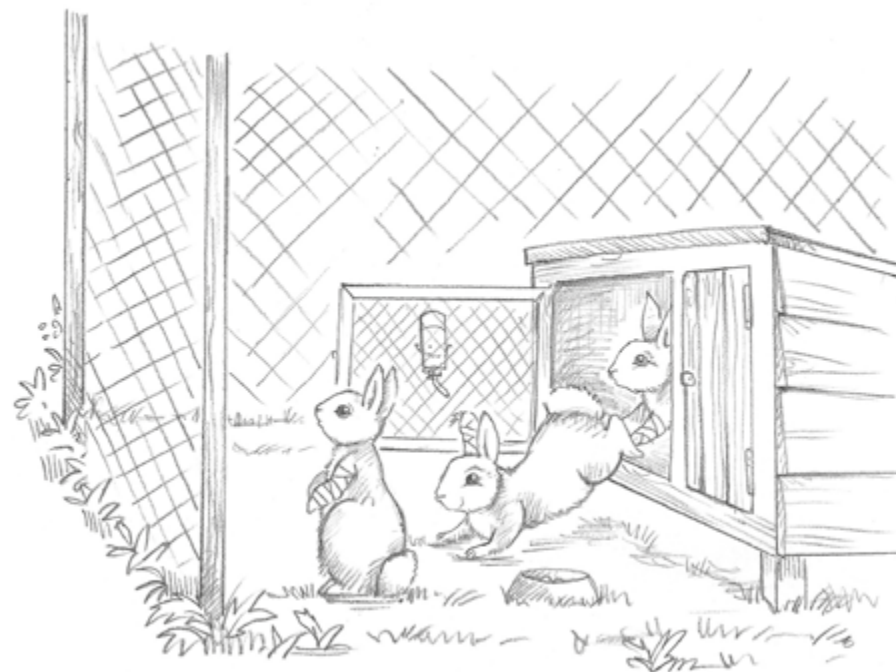

ramínka pruhovaných zelených šatů
pletenou vestičku a chopila se kbelíku s listy
hlávkového salátu, který na ni čekal u zadních
dveří. Zavěsila si ho na předloktí a vydala
se k velkému oplocenému výběhu. Na jeho
konci stál dřevěný domek pro králíky.

„Čas na snídani!“ zvolala Lilka.

Ve dvířkách domku se objevil vousatý
růžový čumáček a po něm další. Během
chvilky k Lilce přihopkali tři králíci. Dva
měli obvazy na tlapkách, třetí měl ovázané
ucho.

Lilka odklopila střechu výběhu a nasypala salátové listy do misky.

„Dobrou chuť,“ popřála jim tiše. Černé vlasy ostříhané na mikádo jí spadaly do tváře. Lilka si je zastrčila za ucho a dívala se, jak králíci oždibují listy. *Už jsou skoro zdraví, pomyslela si. Brzy se budou moct vrátit zpátky do své nory.*

Vtom Lilka koutkem oka zachytila nějaký zajímavý pohyb v nedaleké řadě domků. Jedny vchodové dveře se najednou otevřely a vyšla z nich světlovlasá dívka v džínových šortkách, legínách a růžové mikině.

Lilka se usmála. Byla to Jola Formanová – její nejlepší kamarádka.

Jola se rozhlédla, jestli po silnici nic nejede, a rozběhla se k zahradní brance. Zazubila se, když viděla, že ji Lilka běží přivítat.

„První den prázdnin!“ zvolala Jola a kamarádky se radostně objaly.

„A víš, proč bude tohle léto ještě úžasnější než jindy? Protože budeme každý den pomáhat v nemocnici pro zvířátka!“

Jola, stejně jako Lilka, měla zvířátka moc ráda, a proto se jí tak líbilo bydlet proti Hartlovým.

Lilka zatleskala. „Tak jdeme na to! Právě jsem nakrmila králíky, ale ostatní zvířátka už také potřebují snídani.“

Kamarádky minuly lesík, kam Hartlovi ubytovali zraněného srnečka. Srnče spokojeně hopsalo po trávě na třech

nožkách. Čtvrtou mělo schovanou v sádrovém krunýři.

„Taťka mu dal včera sádru,“ vysvětlovala Lilka. „Pomáhala jsem mu.“

„Vypadá to, že jste odvedli dobrou práci!“ Jola si poplácala kapsu šortek, kde stále nosila malý skicák a tužku. „Později si ho musím nakreslit.“

Vstoupily do stodoly, která voněla po čerstvém seně a čistých pilinách.

U kotce tam stála paní Hartlová. „Přesně ty dvě pomocnice, které potřebuju!“ řekla s úsměvem. Džíny měla zastrčené do zablácených holínek a neposedné tmavé

vlasý sepnuté do drdolu. „Mohly byste místo mě nakrmit tahle liščata?“ požádala je. „Ty chudinky zůstaly v lese úplně opuštěné.“

Lilka doběhla pro dva páry pracovních rukavic, Jola vylovila z kapsy čelenku a stáhla si blondáté kadeře. Mohly se dát do práce!

Liščata brzy dychtivě pila z lahviček, úplně jako malá miminka. Když byly hotové, Lilka zapsala čas krmení do počítače.

„Můžete prosím v kotcích nalít vodu do láhví?“ požádala dívky paní Hartlová. „Ve všech kotcích doplnit lahve, až na ten poslední – ten je prázdný. Já se jdu podívat na malé jezevce. V tom doupěti, co jsme jim

postavili, se jim moc líbí. Je k nerozeznání od pravého!“ A odspěchala ze stodoly.

Lilka a Jola nalily do lahví vodu z malých konviček a něžně přitom promlouvaly k poraněným veverkám, myším a ježkům.

Nakonec Jola prohlásila: „A je to!“

Najednou si Lilka všimla, že v posledním kotci se něco pohnulo. *To je divné*, pomyslela si. *Mamka přece říkala, že je prázdný.*

„Podívej, Jolo,“ zašeptala, pootevřela dvířka a nakoukla dovnitř.

Ve stínu v zadním koutku kotce se uvelebila kočka. Když holky uviděla, zastříhala špičatýma ušima.

„To je zvláštní,“
pronesla Jola. „Jak se sem
dostala?“

„Kouzlo?“ navrhla
Lilka a obě kamarádky se
tomu zasmály.

Kočka zamňoukala a vyskočila z kotce.
Kožich měla zlatavý a oči zelené jako jarní
listí.

„Je tak krásná,“ rozplývala se Jola
a konečky prstů čechrala měkkou srst
na kočičí hlavě. „Lilko, nepřipomíná ti tu
kočku, která se tu vloni léčila s poraněnou
tlapkou?“

Lilka si kočku zamyšleně prohlížela. „Ale
ano! Že by to byla ona? Zjistíme to.“

Lilka došla k počítači a zabrala se
do složek pacientů. Prošla několik stránek
a potom se překvapeně zajíkla.

„Podívej!“ řekla a ukázala na starý záznam
na obrazovce. Stálo tam:

Pacient: Kočka.

Vzhled: Zlatá srst, zelené oči.

Bez obojku – snad toulavá kočka?

**Poznámky: Přišla s poraněnou
tlapkou.**

Zahojila se dobře. Lilku a Jolu si okamžitě oblíbila. Potom pacientka zmizela.

Pod zápisem byla fotografie zlatavé kočky.

„Měly jsme pravdu!“ zvolala Jola. „Proč se k nám asi vrátila zrovna dnes?“

Kočka seskočila z kotce na zem a s předením se dívkám otírala o nohy.

„Nevypadá nemocně,“ uvažovala Lilka, „takže proto asi ne. To je tedy záhada!“

Kočka se vydala k vratům stodoly, zastavila se a ohlédla se na dívky. A pak se rozběhla ven.

„Pojď!“ vykřikla Jola. „Chytíme ji – než zase zmizí!“

2. KAPITOLA

Kouzelný strom

Lilka a Jola vyběhly před stodolu. Zlatá kočka utíkala přes trávník Hartlových k potůčku Bystřina, který protékal spodní stranou zahrady.

„To je divné,“ funěla Jola za běhu. „Kočky se přece obvykle drží od vody dál.“

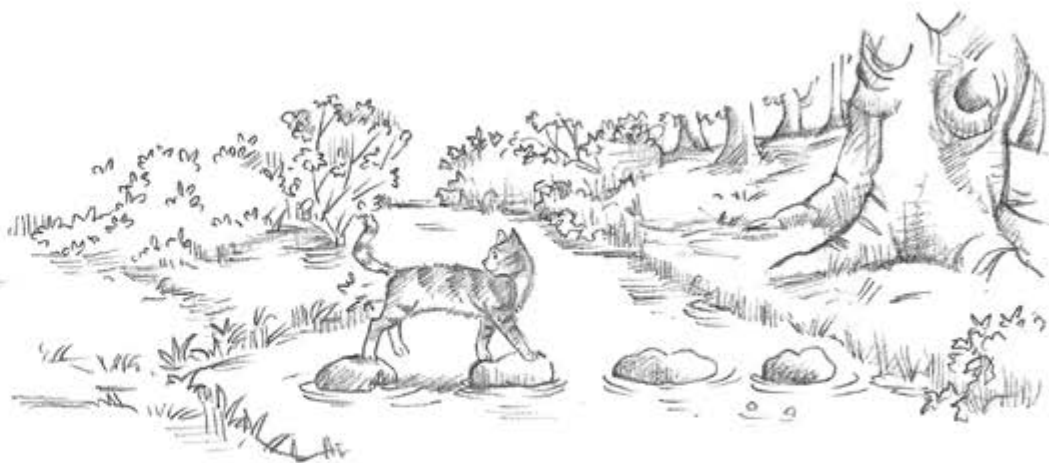
Lilčin tatínek položil do Bystřiny místo lávky nášlapné kameny, aby se přes ni dalo přejít. Kočka teď přeskočila na první kámen. Ohlédla se po dívkách a zamňoukala.

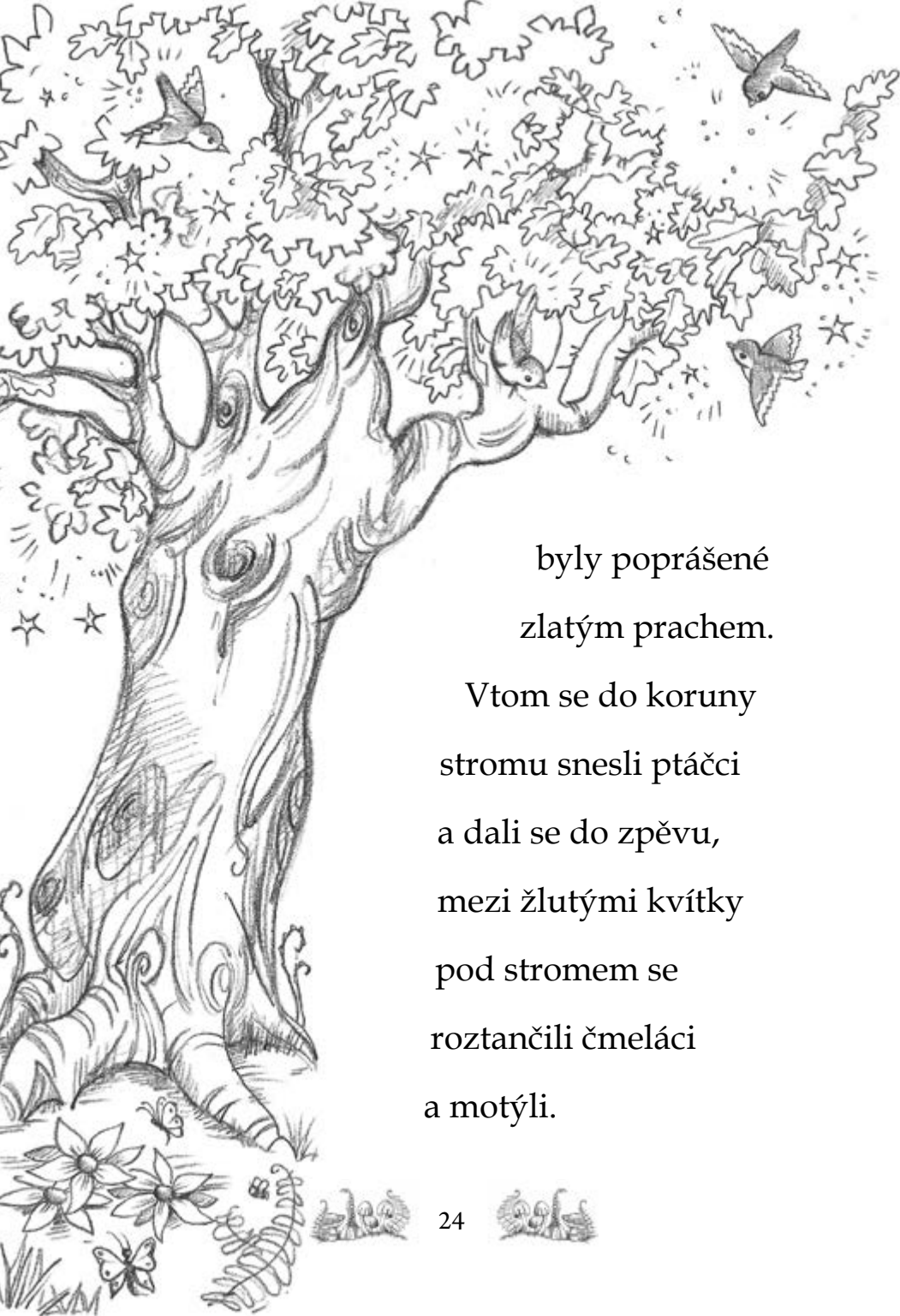
Lilce se úžasem rozšířily tmavé oči. „Ona neutíká,“ pronesla pomalu. „Myslím, že chce, abychom šly za ní!“

Kočka zamrskala zlatým ocasem a přeskočila na další kámen. Dívky ji následovaly.

Na druhém břehu Bystřiny, na Pestré louce, se rozkládal obrovitý dub. Přestože bylo léto v plném proudu, strom neměl listí. Jolin tatínek byl učitel přírodovědy, a ten jim řekl, že strom je už mrtvý.

Když se ale ke stromu rozběhla zlatá kočka, stalo se něco úžasného. Z každé větve, z každé ratolesti vypučily lístky, jasně zelené a lesklé ve slunečním svitu, jako by

byly poprášené
zlatým prachem.

Vtom se do koruny
stromu snesli ptácci
a dali se do zpěvu,
mezi žlutými kvítky
pod stromem se
roztančili čmeláci
a motýli.

„On znovu ožil!“ vydechla užasle Lilka.

„Jak je to jen možné?“

Jola si protřela oči. Nemohla uvěřit tomu,
co vidí.

Zlatá kočka se otírala o strom a máchala
tlapkou po nějakých podivných značkách.

Jola si klekla, aby ji pohladila
po hedvábném kožíšku. „Vím, že to zní
praštěně, ale já ti mám pocit, že to má něco
společného s touhle kočičkou.“

Lilka s vytřeštěnýma očima jen přikývla.
„Podívej! Tady je vyrytý nějaký nápis!“

Jola po čtyřech obešla strom a hlasitě
luštila písmena: „Les... Přá... tel... ství...“

Kočka zamňoukala a znovu se dotkla písmen tlapkou.

„Třeba chce, abychom to přečetly hlasitěji?“ uvažovala Jola. „LES PŘÁTELSTVÍ!“ zakřičela.

Ale kočka jen znovu zamňoukala. Otřela se o nohu nejdříve Lilce, potom Jole, a znovu hrábla tlapkou po písmenech.

„Už vím!“ zvolala Lilka. „Chce, abychom to přečetly společně!“

A tak obě dívky pronesly: „Les Přátelství!“

A hned nato se v kmeni objevila malá dvířka. Sahala dívkám po ramena a uprostřed byla klika ve tvaru dubového listu.

„No teda!“ vydechla Jola. V očích jí zajiskřilo a Jola se natáhla po klice.

I Lilka k nim vztáhla ruku, ale potom se zarazila. „Myslíš, že bychom je měly otevřít?“ zaváhala.

„Nevíme, co se za nimi ukrývá.“

„Přesně tak!“ zazubila se Jola. „Tak to pojďme zjistit!“

Lilka otočila klikou a malá dvířka se otevřela. Z kmene stromu je zaplavilo mihotavé zlaté světlo.

Kočka zvedla k dívkám zrak. Její zelené oči jako by je prosily, ať jdou za ní. Potom se odrazila a hupsla dovnitř.

Jola natáhla k Lilce dlaň. „Připravená?“ zeptala se s úsměvem.

Lilka se na ni také usmála a vzala ji za ruku. „Tak jdeme!“

Kamarádky se zhluboka nadechly a přikrčily. Když procházely

dvířky, po celém těle ucítily zvláštní mravenčení.

Zlatavý třpyt pohasl a dívky zamrkaly. Stály na mýtině uprostřed prosluněného lesa.

Na vysokých stromech se tetelilo listí, květiny pokyvovaly pestrobarevnými hlavičkami v lehkém vánku. Země byla pokrytá měkkým, sametovým mechem.

„Tohle není možné,“ vydechla Jola. „Jak se to všechno vešlo do kmene jediného stromu?“

Lilka ji znovu vzala za ruku. Celá se třásla vzrušením. „To se dá vysvětlit jedinečně...“

Jola přikývla. A obě dívky jednohlasně vykřikly: „Kouzlem!“

„To je neskutečné!“ smála se Jola. „Ale pročpak nás sem ta kočka dovedla?“

Rozhlédla se. „A kam se vlastně poděla?“

Lilka nakoukla za trs růžových květín s okvětními lístky jako z hedvábného papíru. Doufala, že někde zahlédne záblesk zlatavého kožíšku. Z květů se linula povědomá lahodná vůně.

„Voní jako cukrová vata!“ vykřikla.

„I květiny jsou tu kouzelné!“ A vtom jí padl zrak na něco podivného.

Ve vykotlaném kmeni velkého stromu se krčila malá chaloupka.

„Jolo, podívej!“ zvolala Lilka.

„Roztomilé,“ odpověděla Jola. „Ale co tu dělá domek na hraní?“

Za oknem se zachvěla záclona. Jola zavrtěla hlavou. Uvnitř přece určitě nemůže nikdo být... nebo ano?

Dívky se rozhlédly a překvapením zalapaly po dechu. Na mýtině uviděly roztroušené další malé domečky. Některé se uvelebily mezi kořeny stromů, jeden se dokonce zčásti ukrýval pod zemí a měl mechovou stříšku. Před dřevěnou chatkou s bílými puntíky na střeše stály stolky a židličky, které dívkám sahaly po kolena. Na chatce se vyjímal nápis *Kavárna U Muchomůrky*.

